

opusdei.org

Prelaadi kiri (juuni 2011)

Jumala austamine on hoiak, mis ülendab inimest. Sellest räägib piiskop Echevarria oma juunikuu kirjas, kus ta toob eriliselt esile Euhharistia väärtuse.

13.06.2011

Minu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Mõni aasta tagasi pidas Benediktus XVI katehheesiloengu lastele, kes valmistusid esimeseks Armulauaks ja

seletas neile, mis on Jumala austamine. ”Ma austan Jumalat, kui ma tunnistan, et Jeesus on mu Issand, et Jeesus on minu teejuht ja kui ma saan aru, et võin hästi elada ainult siis, kui lähen seda teed mööda, mida ta mulle näitab. Jumala austamine tähendab seda, et ma ütlen: Jeesus, ma olen sinu ja järgnen sulle ning ma ei taha iialgi kaotada sõprust ja ühendust

sinuga. Ma ütleksin, et me nagu kallistaksime Jeesust ja ütleksime talle: Ma olen sinu ja ma palun, et ka sina oleksid alati minuga.”[1]

Ma valisin selle teksti lõigu just sellepärast, et selle vastuse lihtsuses väljendub loodu õige hoiak Looja suhtes. See võiks olla ühtlasi ka kõigi eelseisvate pühade ühine nimetaja: austagem Jumalat erilisel viisil ja tänagem teda kõigi heategude eest, mis ta meile juba osutanud on ja mida ta ka edaspidi kingib.

Eile tähistas Kirik Maarja Küllastuse Püha. Nendes sõnades, mis Eliisabet Jumalaemale lausus, näeme me sügavat austust Lihaks saanud Sõna vastu. Mõned kuud hiljem avaldasid Jeesusele austust karjased ja targad, haritud mehed tulid Petlemma, et Juutide kuninga ees maha laskuda. Matteus kirjeldab, et Targad nägid majja sisse astudes last, koos Maarja, tema emaga ja kummardasid teda tema ette maha heites [2].

Ja maa vägevad laskusid maha selle lapse ees ja kummardasid teda, sest sisemine usuvalgus aitas neil Jumala ära tunda. Patt, eriti surmapatt on aga sellele täielikuks vastandiks: ei taheta Jumalat Jumalana tunnistada, ei taheta tema ees maha laskuda, vaid – nagu Aadam ja Eeva maises paradiisis – olla ise nagu jumalad, tundes ära hea ja kurja [3]. Need meie esivanemad tahtsid oma uhkuse pärast olla Jumalast sõltumatud; olles kuradi poolt

kiusatud, ei tahtnud nad tunnistada Jumala, oma Looja ülevõimu ja isalikku armastust. Ja nagu mainib püha Paulus esimestes ridades oma kirjas Roomlastele, on see kogu inimkonna, kõigi meeste ja naiste suurim õnnetus. Tema meelest seisnes paganate süü selles, et nad *hoidsid tõe ülekohtu kammitsais* [4], et nad ei tunnistanud Jumalat, ega austanud teda, vaatamata sellele, et nad olid näinud juba küllalt palju väliseid märke. Nad uskusid küll, et Jumal on kõige Looja, kuid nad ei austanud ega tänanud teda. *Nad olid oma arvamustega jooksnud tühja ning nende mõistmatu süda on jäänud pimedaks* [5].

See tragöödia tuleb tänapäeva ühiskonnas väga ilmekalt esile, vähemalt suures osas maailmast. Ma ei taha liialdada, kuid ma ei ole ka pessimist, kuid selle vastandiks on asi, millest ei saa mööda minna ja mis peaks andma meile julgust, et

levitada kõikjal rõõmu sellest tõest. Ma rõhutan veelkord: arusaamine Jumala kummardamisest laias laastus võttes on paljudes maades kadunud, seepärast oleme me kristlastena kutsutud, et üleloomuliku ja inimliku optimismiga seda hoiakut teistes uuesti elavdada, sest see on ainus, mis on meile , kui loodud

olenditele kohane. Kui inimene ei kummarda Jumalat, siis hakkab ta hoopis iseennast kummardama, erinevates vormides, mida maailma ajalugu tunneb: võim, naudingud, rikkus, teadus, ilu...ja nad ei pane tähele, et kõik see viib neid eemale kõige tähtsamast eesmärgist, milleks on Jumal: "Loodu langeb ilma Loojata olematusesse"[6], konstateerib Vatikani II Kirikukogu lühidalt ja selgelt. Seepärast on uusevangeliseerimine, kaasinimeste aitamine, äärmiselt tähtis ülesanne,

et nad võiksid taas Jumala austamise mõtte avastada. Püüdkem

eelseisvatel pühadel, Jeesuse Taevasseminemise Pühal, Nelipühil ja Kristuse Pühima Ihu ja Vere Pühal "taasavastada, kui viljakas on Euharistia austamine (...), mis on hädavajalik tingimus, et rikkalikult vilja kanda ja vältida, et meie apostoolne tegevus ei jääks ainult steriilseks aktivismiks, vaid, et see muutuks selgeks tunnistuseks Jumala armastusest." [7]

"Olgu sinu palve alati Jumala ülistus – siiras ja kogu südamest" [8], kirjutas meie Isa raamatus "Sepikoda". Kui me teadlikult nii elame, siis on võimalik paljusid situatsioone päeva jooksul Jumala austamiseks ära kasutada! Alates tegude ohverdamisest, kuni õhtuse südametunnistuse sisevaatluseni on võimalik kogu päev palveks ja Jumala ülistuseks muuta.

Eelkõige Püha Missa on Pühima Kolmainsuse austamise akt, Kristuse läbi ja Kristusega. *Glorias* täname me Jumalat tema suuruse eest. Mitte ainult nende heategude eest, mis ta meile osutas, vaid selle eest, et ta on Jumal ja selle eest, et ta on suur. *Sanctuses* hüüame me koos taeva inglite ja pühadega: *Püha, püha, püha on Issand, taevavägede Jumal* – see on Jumala austuse kõrgeim vorm. Ja mõnel teisel juhul pöördume me Pühima Kolmainsuse poole ja palume: *Au olgu Isale ja Pojale ja Pühale Vaimule*. Ka need arvukad põlvililaskumised Tabernaakli ees – mida soovitas teha püha Josemaria ja mis on seotud sisemise sõnumiga

Kristusele – kujutavad endast ka imeilusat Jumalaaustuse akti.

Igaüks teist, minu tütreid ja pojad, peaks leidma isikliku viisi, kuidas olla igal hetkel Jumala ligiolekul ja kuidas näidata talle oma lapselikku

austust. Mõnikord võib olla selleks mõni löökpalve, mille oleme kas Psalmidest või mõnest teisest Pühakirja kohast või Evangeeliumist võtnud; vahel võib selleks olla ka mõni lause, mida oleme õppinud meie pühalt Asutajalt, kui ta meile natuke oma südant avas. Ta tahtis aidata, et me ei oleks Jumalaga suheldes nii komplitseeritud ja et me mõistaksime, et tihe side Jumalaga nõuab ka meie omapoolset panust. "Lausugu igaüks niipalju löökpalveid, kui ta suudab", selgitas ta meile. "Sest need väikesed palvevälgatused on nagu nooled, komplimendid, nagu minu kodumaal öeldakse, mõni ilus sõna. Kui te armastate, siis peab keegi teile õpetama, kuidas igal hetkel just õige sõna südamesse ja huulile leida." [9]

Sellel tähistatakse paljudes maades Kristuse Pühima Ihu ja Vere Püha 26. juunil, päeval, mis on püha Josemariale pühendatud. See on

juhuslik kokkusattumus, kuid mul on selle üle väga hea meel, sest meie Isa oli totaalselt armunud Euharistiasse. Seepärast soovitan ma teil, seda Suurpüha, olgu see siis kas samal päeval, või mõnel maal sellele eelneval neljapäeval, pühitseda väha tihedas ühenduses meie Asutajaga, kes taevas lakkamatult Jeesust ülistab. Tehke seda eriti siis, kui teil õnnestub protsessioonis osaleda.

Paavst Benediktus XVI. võtab Kristuse Ihu ja Vere Pühade protsessiooni põhielemendid kokku järgmiselt: "Kummardades Issanda ette maha laskuda, austada Jumalat Jeesust Kristust, kes armastuse pärast on andnud ennast murtavaks leivaks, on kõige tõhusam ja radikaalsem parandusvahend ebajumalateenimise vastu eile ja täna. Euharistia ees põlvitamine on vabaduse märk: see, kes Jeesuse ees põlvitab, ei pea ega või enam maist võimu kummardama. Meie,

kristlased kummardame ainult
Pühimat Sakramenti, sest me teame
ja usume, sest seal on varjul ainus,
tõeline Jumal, kes on loonud
maailma ja armastanud seda nii
palju, et ta oma ainusündinud poja
on andnud (3,16).”[10]

”Kui kerge on nüüd mõista kõigi
ajastute kristlaste lakkamatut kiituse-
laulu pühimale Hostiale. Kiitke
keeled kõrgeaulist Armulaua
saladust, hindamatut verd, mida
puhtast Neitsist ilmaletulnud
Rahvaste Issand maailma
lunastamiseks valas. (Hümn Pange
lingua). Hardunult Sind austan,
Pühim Jumalus, Armulauas varjul
sinu saladus (Adorote te devote,
Aquino Toomase hümn). Ole
tervitatud, Jeesus Kristus, kes sa
Neitsist sündisid. Ohverdasi oma
elu, ristil elust lahkusid. Sinu hinge
löödi haavu, veri ära valati (Ave
verum).”[11]

Kui me pühima Sakramendi ees põlvili laskume, olgu see siis kas Tabernaaklis varjul või altarile asetatud, austame me sellega Ristiohvrit Kolgatal, mis Missa ajal teostub. Ei ole mingit vasturääkivust euharistliku kultuse vahel Missa ajal ja väljaspool Missat. Vastupidi, nende vahel valitseb sisemine harmoonia ja nad täiendavad teineteist.

”Euharistias tuleb Jeesus Kristus meile vastu ja tahab meiega ühineda; Euharistia kummardamine ei ole midagi muud, kui loomulik Missa pühitsemine, mis on Kiriku suurim kummardamisakt.”[12]

Süvenegem eelseisvatel nädalatel veel hoolikamalt, kui kunagi varem euharistlikku kultusesse. Kuulakem kogu oma jõuga Jumala sõna, vaadeldes Pühakirja, süvenegem liturgilistesse lauludesse ja palvetesse. Ja proovigem liturgias esinevaid vaikuse hetki isiklikuks Jumalaga vestluseks ära kasutada,

südamest südamesse Issandaga
Hostias. Praegu on õige aeg meie Isa
nõuandeid kuulata: "Põlvitage ja
tervitage Issandat alati, kui te
keskusesse sisenete või sealt väljute
ja tehke seda veel suurema
armastusega. Ja isegi, kui te ei lausu
ühtegi sõna, pöörduge tema poole
vähemalt oma südamega: Jeesus, ma
usun sinusse, ma armastan sind;
halasta kõigi oma laste peale, kes ei
ole sulle ustavad olnud...öelge talle
midagi, mis just sel momendil meeles
on, täiesti spontaanselt; ma ei hakka
teile, nagu väikestele lastele
dikteerima, mida te just ütlema
peate. Igaüks teab ise paremini, mida
ta Jeesusele öelda tahab, ja kui mitte
veel praegu, siis tulevikus kindlasti."

Me oleme rohkem kui ükskord
isiklikest välkpalvetest rääkinud. Siin
on tegemist ülistusega, imetlusega,
rõõmuga, poolehoiuga,
vaimustusega, armastusega mis nagu
nool meie südamesse tungib(...).Kuid

alati on tegemist armastuse ja andumusega.”[13]

Ma ei karda korrata teile püha Josemaria sõnu, mis mulle nii sageli meelde tulevad: ”Kui palju au on Jumalalt röövitud!” Ta arvas nimelt alati, et tingimusteta andumine Jumala teenimisse peaks olema palju innukam. Kas *Deo omnis gloria* on ikka meie siiras soov? Kas meil on selged

kavatsused? Kuidas ohverdame me Jumalale loomuliku ja üleloomuliku?

25. juunil on esimeste Opus Dei preestrite pühitsemise aastapäev. Need kolm meie Isa poega – Don Alvaro, Don José Maria ja Don José Luis -, kes 1944. aastal preestriks pühitseti andsid iseenesestmõistetavalt paljutöotava lubaduse, nüüd ja tulevikus Jumala kutsele järgneda. See ei olnud nende jaoks *Ohver* selles mõttes, mida see sõna tavaliselt tähendab, niisiis

midagi, mis on raske; tõrkumata ja rõõmuga vastasid nad sellele Jumala kutsele, sest nad teadsid, et see ei ole midagi muud, kui Jumala ja inimeste teenimine selle sama andumusega, mis kõigile Opus

Dei liikmetele omane on.

Palugem Jumalalt meie Isa ja nende esimeste preestrite eestkostet, et Opus Dei Prelatuuri vaimsus ikka edasi kehtaks, et meil jätkuks alati preestreid, kes apostellikku tööd teevad; ja samuti seda, et kõigis inimestes preesterlik hing jõuliselt areneks. Palvetagem ka selle eest, et igalpool maailmas paljud noored ja ka küpses eas mehed Hea Karjase häält kuuldes preestri kutsumuse tee leiavad.

Palvetagem ka kõigi minu palvesoovide eest. Toogem Jumala ette Paavsti reisi Horvaatiasse

selle kuu esimesel päeval. Ma tahaksin, et kogu meie elu muutuks abipalveks Jumala poole, et suudaksime täieliku andumusega ja suuremeelselt tema püha tahtmist täita, olles veendunud, et Taevaline Isa kuuleb meid, kui kaks või kolm palves ühinevad.[14]

Igas kirjas tahaksin ma meelsesti veel paljusid Opus Dei ajaloo tähtpäevi ära mainida, mis puudutavad ka meie isiklikku ajalugu, nagu ütles meie Isa: "Kui Jumal, meie Issand midagi inimeste heaks teha plaanib, siis mõtleb ta kõigepealt, kes on need inimesed, keda ta tööriistadena kasutada kavatseb...ja kingib neile selleks vajaliku armu".[15]

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Benediktus XVI., Kohtumine
itaalia lastega, kes valmistusid
esimeseks Armulauaks 15.10.2005

[2] *Mt* 2,11

[3] *Ms* 3,5

[4] *Rm* 1,18

[5] Sama 21

[6] Vatikani II Kirikukogu,
Pastoraalkonstitutsioon *Gaudium et
spes*, Nr. 36

[7] Benediktus XVI., Rooma Diötsieesi
kirikupäeva avamisel, 15.6.2010

[8] Püha Josemaria, *Sepikoda*, Nr. 263

[9] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 26.3.1972

[10] Benediktus XVI, Jutlus Nelipühil,
22.5.2008

[11] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.84

[12] Benediktus XVI., Ap.kirjutis
Sacramentum caritatis, 22.2.2007, Nr.
66

[13] Püha Josemaria. Perekondliku
kohtumise märkmed, 1.6.1972

[14] *Mt* 18, 19

[15] Püha Josemaria *Instruktsioon*,
19.3.1934, Nr.48

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2011/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2011/)
(12.03.2026)